

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. P.** zast. Mgr. Veronikou Hasíkovou, advokátkou se sídlem Husinecká 3, Praha 3, proti žalovanému: **Policie České republiky**, **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5 - Zbraslav (oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2011, č. j. KRPS-46998-10/ČJ-2011-010026, ve věci zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 10 A 117/2011 - 39,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 10 A 117/2011 - 39, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník, ze dne 1. 4. 2011, č. j. KRPS-46998-10/ČJ-2011-010026, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě.

V. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Veronice Hasíkové, advokátce se sídlem Husinecká 3, Praha 3, **se přiznává** odměna v částce **5760 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2011, č. j. KRPS-46998-

10/ČJ-2011-010026. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zajistil stěžovatele za účelem správního vyhoštění.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Namítá, že žalovaný správní orgán ani městský soud se ve svých rozhodnutích nevypořádali s otázkou, že zajištění stěžovatele představuje zásadní zásah do jeho základních práv; a rovněž nezkoumali rodinnou a soukromou sféru života stěžovatele, ačkoli od počátku řízení deklaroval, že v České republice žije se svou družkou M. M. (na adrese N. 3740, M.), a tedy má na území České republiky pevné zázemí a vztah obdobný vztahu trvalého partnerství. Přestože uvedené tvrzení správní orgán nijak neprověřoval a ani neprováděl žádné bližší zjištění faktického vztahu stěžovatele a jeho družky M. M., městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že mezi stěžovatelem a jeho družkou se jednalo pouze o přátelský (nikoli partnerský) vztah. Dále stěžovatel upozorňuje, že v řízení nebyly dostatečně zkoumány důvody pro použití mírnějších donucovacích prostředků ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, které mají přednost před zajištěním osob (složení finančních prostředků či sdělení adresy místa pobytu). Skutečnost, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen v trestním řízení, nelze bez dalšího pojímat tak, že by se nezdržoval na adrese, kterou v průběhu řízení uvedl, zvláště má-li zde své rodinné zázemí. Závěrem stěžovatel připomíná, že po dobu vedeného trestního řízení se v České republice nacházel v režimu víza strpění a v období od 22. 1. 2010 do 22. 4. 2010 byl ve výkonu vazby, což doložil potvrzením Vězeňské služby České republiky. Nebylo tedy možno konstatovat, že by se v České republice od 22. 1. 2010 zdržoval nelegálně. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (následně postoupenou Městskému soudu v Praze) se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2011, č. j. KRPS-46998-10/ČJ-2011-010026, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba trvání zajištění byla stanovena do 30. 5. 2011. V žalobě stěžovatel namítal, že vydané rozhodnutí o zajištění obsahuje zásadní pochybení, která jsou mu přičítána k tíži. Předně stěžovatel poukázal na skutečnost, že není pravdou, že by v České republice pobýval nelegálně od 21. 1. 2010. Uvedl, že z důvodu probíhajícího trestního řízení se v České republice zdržoval na základě víza strpění, které mu bylo opakovaně prodlužováno, přičemž v období od 22. 1. 2010 do 22. 4. 2010 byl ve vyšetřovací vazbě, což doložil potvrzením Vězeňské služby. Stěžovatel připomněl, že rozhodnutím o zajištění byl zbaven osobní svobody, a tím spíše bylo nutno trvat na řádném odůvodnění tohoto zásahu a na náležitém zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný se ve vydaném rozhodnutí rovněž nevyrovnal s tím, zda zajištění nepředstavuje

zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, když stěžovatel již v řízení před správním orgánem upozorňoval, že v České republice dlouhodobě žije se svou družkou, M. M. Stěžovatel konstatoval, že jednou z podmínek zajištění za účelem správního vyhoštění je jeho proveditelnost, čemuž ovšem v dané věci brání skutečnost, že stěžovatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalovaný taktéž zcela opomenul podpůrný charakter zajištění. S účinností od 1. 1. 2011 byla do zákona o pobytu cizinců zavedena zvláštní opatření uvedená v § 123b tohoto zákona, která mají přednost před zajištěním a jejichž použití bylo v daném případě na místě. V průběhu trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Mělníku pod sp. zn. 2 T 13/2010 stěžovatel nebyl zajištěn, nijak nemařil a neztěžoval výkon rozhodnutí, a tedy v jeho případě mělo být použito některé z opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Dospěl k závěru, že v daném případě byly naplněny předpoklady pro zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť z předchozího jednání stěžovatele nepochybně vyplynulo, že nerespektoval právní řád České republiky a tento závažným způsobem porušoval. Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že užití mírnějších donucovacích prostředků ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřipadalo v úvahu, neboť by se jednoznačně minula účinkem; stejně tak městský soud neshledal důvodnými ani námitky stěžovatele týkající se zásahu do soukromého života. V této souvislosti uvedl, že otázka zásahu do soukromého života je rozhodnou v řízení o správním vyhoštění a že kvalita udávaného vztahu by musela být předmětem dalšího zjišťování. Ke dni vydání rozhodnutí však nic nenasvědčovalo tomu, že by šlo o vztah obdobný vztahu trvalého partnerství, a že by tedy stěžovatel mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejímž zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a konečně také vada řízení před městským soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předmětem posouzení v projednávané věci je problematika zajištění cizince upravená zákonem o pobytu cizinců (č. 326/1999 Sb.). Institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění (až na 180 dní) představuje mimořádné opatření, které policii umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu. Toto

právo je zaručeno čl. 8 Listiny základních práv a svobod, podle jehož odst. 2 nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je tímto zákonem zákon o pobytu cizinců, který v rámci právní úpravy institutu zajištění cizince rozlišuje tři možné varianty zajištění, a to za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129).

Vůči stěžovateli byla aplikována prvně zmíněná varianta a k zajištění jeho osoby došlo podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. b)], a pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. c)].

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný měl v předcházejícím řízení posoudit: (1) otázku zásahu do rodinného a soukromého života v případě jeho soužití s družkou M. M.; (2) a dále měl posoudit možnost použití mírnějších donucovacích prostředků než je zajištění ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Zároveň stěžovatel (3) nesouhlasí se závěry žalovaného, že se na území České republiky zdržoval nelegálně od 22. 1. 2010, což odůvodňuje tak, že po dobu vedeného trestního řízení se nacházel v režimu víza strpění (kdy musel být k dispozici orgánům činným v trestním řízení) a v období od 22. 1. 2010 do 22. 4. 2010 byl ve výkonu vazby. Dle názoru stěžovatele se tak žalovaný dopustil pochybení majících vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, pro které městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit. Městský soud však v daném případě postupoval tak, že žalobu stěžovatele zamítl, a skutkový stav, který nebyl náležitě zjištěn, vyhodnotil v neprospěch stěžovatele.

V případě prvního z naznačených okruhů otázek Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětná problematika již byla předmětem posouzení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo.“* V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (jak již Nejvyšší správní soud konstatoval také v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS) učinit si úvahu o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.

Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí připomněl, že výše nastíněná úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro které by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života (srovnej bod 28. usnesení

rozšířeného senátu). Tato úvaha však bude nezbytná také v tom případě, kdy správnímu orgánu budou již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, které mohou nasvědčovat tomu, že zajišťovaný cizinec je rodinným příslušníkem občana EU, a kdy tedy musí správní orgán již v řízení o zajištění cizince zkoumat, zda tomu tak skutečně je, a pokud ano, zda jsou dány kvalifikované zákonné důvody pro jeho správní vyhoštění (srovnej bod 29. tamtéž).

Je tedy zřejmé, že otázka případného zásahu do rodinného a soukromého života cizince může být s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu předmětem (byť předběžného) posouzení i v řízení o vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (tj. dle § 124 zákona o pobytu cizinců).

Pro nyní posuzovanou věc z výše uvedeného vyplývá, že nemohou obstát závěry městského soudu, že otázka zásahu do soukromého a rodinného života je vyhrazena rozhodnutí o správním vyhoštění a že v průběhu řízení bylo toliko předestřeno tvrzení stěžovatele ohledně jeho vztahu s přítelkyní M. M., u které bydlí od roku 2008, jako vztahu přátelského. Nejvyšší správní soud z obsahu předložené spisové dokumentace ověřil, že v protokolu o výslechu stěžovatele uskutečněného dne 1. 4. 2011 je zaznamenána jeho výpověď, podle které případné vyhoštění bude pro stěžovatele znamenat zásah do jeho soukromého života, neboť již od roku 2008 žije s přítelkyní M. M. na adrese N. 3740, M. V případě takto předestřeného tvrzení bylo povinností žalovaného na ně v odůvodnění rozhodnutí o zajištění reagovat a náležitě se s ním vypořádat. Je zřejmé, že uvedená skutečnost byla žalovanému známa v době rozhodování o zajištění stěžovatele, a tedy žalovaný byl povinen toto tvrzení před vydáním rozhodnutí podrobit kritickému zkoumání, případně zjistit další okolnosti, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění cizince, a tedy i jeho zajištění v případě, že by zákonný účel omezení osobní svobody zjevně nemohl být naplněn. Žalovaný se sice pokusil vytýkané nedostatky odůvodnění zhojit podrobnějším rozvinutím své argumentace v podaném vyjádření k žalobě. Nejvyšší správní soud je však na tomto místě nucen konstatovat, že uvedeným způsobem měl žalovaný postupovat v době, kdy vydával své rozhodnutí o zajištění a kdy byl povinen předmětné tvrzení stěžovatele náležitě posoudit. Za dané procesní situace nebylo možno vytýkané procesní pochybení žalovaného napravit, a městský soud tedy z uvedeného důvodu (tj. pro vadu mající vliv na zákonnost) měl napadené rozhodnutí zrušit. Vzhledem k tomu, že žalovaný v předcházejícím řízení nikterak nehodnotil stěžovatelem uváděné skutečnosti, ani neprováděl bližší zjištění ohledně vztahu stěžovatele a jeho družky, nebyl ani městský soud oprávněn jakkoli rozhodovací činnost správního orgánu nahrazovat (nadto způsobem, kdy si jednotlivé pasáže odůvodnění vzájemně odporují a jsou rovněž v rozporu se závěry obsaženými ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu). Nejvyšší správní soud proto přisvědčil kasačním námitkám stěžovatele, že z uvedených důvodů je rozhodnutí městského soudu nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Pokud se jedná o druhý okruh stížních námitek, podle kterých měl žalovaný posoudit možnost použití mírnějších donucovacích prostředků než je zajištění ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, k nim Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Zákon o pobytu cizinců byl s účinností od 1. 1. 2011 významně novelizován (zákonem č. 427/2010 Sb.) a v rámci této novelizace do něj byla mj. transponována

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), která podrobně upravuje procesní záruky pro státní příslušníky třetích zemí v případech jejich „vyhoštění“ ve smyslu zákona o pobytu cizinců (tj. jejich nuceného vycestování spojeného se zákazem pobytu) i v případech jiného navrácení cizince do země původu či do jiné země.

Článek 15 odst. 1 návratové směrnice stanoví, že nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.

Aktuální znění zákona o pobytu cizinců po transpozici návratové směrnice s ohledem na nutnost zajištění uvedených procesních záruk nově obsahuje zavedení alternativních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, která mají před zajištěním cizince přednost. Těmito zvláštními opatřeními jsou: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se policii osobně hlásit v jí stanovených lhůtách; b) finanční záruka, tj. složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

Lze tedy konstatovat, že zákon o pobytu cizinců stanoví s ohledem na zásadu proporcionality a zásadu minimalizace zásahů do osobní svobody přesný postup a pořadí po sobě jdoucích fází, které musí správní orgány při navracení neoprávněně pobývajících cizinců respektovat. Za „standardní“ situace bude postačovat vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje. Bude-li však existovat důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování území neopustí, jsou správní orgány povinny zvážit, zda by zamýšlenému cíli (realizaci vyhoštění) napomohlo uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Aby však správní orgán byl schopen možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí zjistit relevantní skutkové okolnosti konkrétního případu a tyto učinit obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten se policii hlásit ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, případně zda cizinec sám, nebo jiné osoby předvídané shora citovaným zákonným ustanovením, disponují finančními prostředky ke složení záruky dle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, dostupný na www.nssoud.cz).

Až krajním donucovacím opatřením, které přichází v úvahu teprve tehdy, kdy k realizaci vyhoštění nepostačuje ani uložení zvláštního opatření, je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě je ovšem správní orgán v rozhodnutí o zajištění cizince povinen odůvodnit, proč v dané situaci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Ačkoli Nejvyšší správní soud bere v úvahu časovou tíseň správního orgánu při realizaci institutu zajištění, nelze opomínat, že se jedná o citelný zásah do osobní svobody cizince, v důsledku čehož je nutno trvat na řádném a náležitém zdůvodnění. Důvody, které správní orgán vedly k rozhodnutí o zajištění (a nikoli k uložení zvláštních opatření namísto zajištění), tedy musí být z rozhodnutí patrné tak, aby byla zajištěna možnost obrany účastníka řízení garantovaná čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Uvedené závěry jsou v souladu také s dříve citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, dostupným na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud vyslovil: „*Správní orgán je při rozhodování o zajištění podle § 124a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, povinen zvážit (obdobně jako při rozhodování podle § 124 tohoto zákona), zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (a cíle návratové směrnice) nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění.*“

V daném případě tedy žalovaný byl povinen v rozhodnutí náležitě odůvodnit, proč nepřistoupil k realizaci zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a z jakých důvodů nepokládal uložení těchto opatření za dostačující. Pokud pak městský soud pro pochybení žalovaného (spočívající v absenci odůvodnění co do nenaplnění podmínek pro uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců) napadené rozhodnutí nezrušil, zatížil své řízení vadou mající vliv na zákonnost vydaného soudního rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a takto uplatněná kasační námitka stěžovatele byla taktéž shledána důvodnou.

Pokud se jedná o třetí okruh stížních námitek, Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že s ohledem na shora vyslovené závěry již pokládal za nadbytečné se těmito námitkami blíže zabývat a vyjadřovat se k jejich důvodnosti.

Z výše uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je zčásti nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a zčásti je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto jej Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil. Zároveň konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného správního rozhodnutí nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.].

O nákladech řízení o kasační stížnosti a nákladech řízení o žalobě Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný správní orgán, který neměl v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem ani před městským soudem úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Úspěšnému stěžovateli pak žádné náklady, které by důvodně vynaložil v řízení před Nejvyšším správním soudem a v řízení před městským soudem, nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2011, č. j. 10 A 117/2011 - 55, ustanovena zástupkyně Mgr. Veronika Hasíková, advokátka se sídlem Husinecká 3, Praha 3. Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu v částce 5760 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení včetně nahlížení do spisu dne 10. 10. 2011; písemné podání soudu ve věci samé - doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 11. 2011) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5., advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby byla stanovena odměna ve výši 4200 Kč (2 x 2100 Kč), k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu doložila fotokopií osvědčení o registraci k této dani, byla výše odměny zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu